

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Έγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΛΗ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2428	Κυριακὴ Ι' Λουκᾶ (Λουκ. 13,10-17) 5 Δεκεμβρίου 2021	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης
--	--	---

Τί κακὸ ὁ φθόνος!

Ἀκούσατε, ἀγαπητοί μου, τὸ εὐαγγέλιο (βλ. Λουκ. 13,10-17). Διηγεῖται ἓνα θαῦμα τοῦ Χριστοῦ σὲ μιὰ δυστυχισμένη γυναῖκα. **Ποιά ἦταν ἡ δυστυχία της;** Ἐνῶ χαρακτηριστικὸ κάθε ἀνθρώπου εἶνε ἡ ὀρθία στάσι, αὐτὴ ἡ ταλαίπωρη **ἦταν συνεχῶς σκυμμένη στὴ γῆ**: τὸ κορμί της ἦταν σὰν μιὰ βέργα ποὺ τὴ λυγισαν· καὶ τὸ κεφάλι της σχεδὸν ἄγγιζε κάτω τὸ χῶμα. Βλέποντάς την ἀπὸ μακριά, θὰ φαινόταν σὰν ἓνα ζῶο ποὺ βαδίζει μὲ τὰ τέσσερα.

Ποιά ἦταν ἡ ἀσθενεία της; Ἄν τὴν ἐξέταζε σήμερα ἓνας γιατρός, θὰ ἔλεγε ὅτι ἔχει σπονδυλίτιδα. Μὰ ὁ ἀνώτατος γιατρός, ὁ γιατρός τῶν σωμάτων καὶ τῶν ψυχῶν, ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός, ἔκανε ἄλλη **διάγνωσι**· ἡ αἰτία τῆς ἀσθενείας της, εἶπε, ἦταν κάτι ὄχι φυσικὸ ἀλλὰ ὑπερφυσικὸ. Μπορεῖ κανεὶς σήμερα ἀκούγοντάς το νὰ γελάσῃ, ἀλλὰ ἡ διάγνωσις αὐτὴ εἶνε ἡ μόνη ὀρθή. Λέει λοιπὸν ὁ Κύριος, ὅτι **ὁ αἴτιος τῆς ἀσθενείας της ἦταν ὁ σατανᾶς** (βλ. ἔ.ἀ. 13,16). Naί, ὁ σατανᾶς εἶχε ἐπιδράσει πάνω στὸ κορμί της καὶ τὸ ἔκαμψε τόσο πολὺ.

Παρ' ὅλα αὐτὰ ἡ σακάτισσα αὐτὴ στὸ βάθος τῆς ψυχῆς της ἔκλεινε ἓνα μεγαλεῖο, ποὺ δὲν τὸ συναντᾶς σήμερα σὲ ἀνθρώπους ὑγιεῖς ποὺ περπατοῦν ὀρθοί. **Ποιὸ τὸ μεγαλεῖο της;** Στὴν κατάστασι ποὺ ἦταν, θὰ ἔπρεπε νὰ μένη στὸ σπιτάκι της, νὰ μὴ βγαίνει ἔξω, ὅπου κακομαθημένα παιδιὰ, ἅμα δοῦν κανένα καμπούρη ἢ κουτσό, τὸν κοροϊδεύουν – Σεῖς, παιδιὰ μου, ποτέ μὴ γελάσετε γιὰ ἐλάττωμα ἢ ἀναπηρία ὁποιοῦδήποτε συνανθρώπου μας! Ἡ γυναῖκα λοιπὸν αὐτὴ, ποὺ μὲ τόση βία περπατοῦσε σὰν τὴ χελώνα, ἔβγαине ἀπὸ τὸ σπιτί της γιὰ νὰ πάη – ποῦ; Ντροπὴ μας! αὐτὴ θὰ μᾶς ἐλέγξει ἐν ἡμέρᾳ Κρίσεως. Αὐτὴ **πήγαινε στὴ συναγωγὴ**, στὴν ἐκκλησιά της νὰ ποῦμε· ὅ,τι εἶνε γιὰ μᾶς ἡ ἐκκλησιά, εἶνε γιὰ τὸν Τοῦρκο τὸ τζαμί καὶ γιὰ τὸν Ἑβραῖο ἡ συναγωγὴ.

Ἐκεῖ λοιπὸν τὴν εἶδε καὶ ὁ Χριστός. Ἡ σακάτισσα αὐτὴ πῆγε ἐκεῖ γιὰ νὰ ἐκτελέσῃ τὴν ἐν-

τολή τοῦ ἐκκλησιασμοῦ, νὰ τηρήσῃ τὸ **Σάββατο**. Σὰν νὰ τὴ βλέπω. Αὐτὴ, ὅπως εἶπα, θὰ μᾶς δικάσῃ. Ἐμεῖς ἀντὶ τοῦ Σαββάτου ἔχουμε τὴν Κυριακὴ, τὴν ἡμέρα Κυρίου ποὺ ὁ Χριστὸς ἀνέστη ἐκ νεκρῶν. Ἄν οἱ Ἑβραῖοι μιὰ φορὰ πήγαιναν –καὶ πηγαίνουν– στὴ συναγωγὴ, πόσο μᾶλλον ἔμεῖς; Ἄν βρεθῆτε τέτοια μέρα στὰ Ἱεροσόλυμα, θὰ δῆτε ὅτι δὲν κυκλοφοροῦν στοὺς δρόμους· ὅλοι εἶνε στὶς συναγωγές, στὶς χάρβρες. Δὲν συμφωνῶ μὲ τὴν πίστι τους, διαπιστώνω ὅμως τὴ θρησκευτικότητά τους.

Τὸ Σάββατο λοιπὸν ἡ συγκύπτουσα ἦταν στὴν «ἐκκλησιά» της. **Κ' ἔμεῖς τὴν Κυριακὴ;** τί κάνουμε; Νὰ μετρήσω ἐδῶ τοὺς ἐκκλησιαζομένους; Ἐλάχιστοι! Τὸν βλέπεις ἐκεῖνον ἐκεῖ τὸν ἄνθρωπο; δὲν ἔρχεται Κυριακὴ στὴν ἐκκλησιά. Ἐρχεται μόνο λίγο τὴ Λαμπρὴ, ν' ἀκούσῃ τὸ «Χριστὸς ἀνέστη», κι ἀμέσως φεύγει· θὰ ξανάρθῃ μόνο σὲ γάμο ἢ σὲ κηδεῖα. Μὰ κάποτε, ὅταν κι ὁ ἴδιος πεθάνῃ, θὰ τὸν σηκώσουν τέσσερις νὰ τὸν φέρουν στὴν ἐκκλησιά. Δὲν εἶνε ὅμως αὐτὸ Χριστιανισμός, Ἐκκλησία.

Ἦρθε Κυριακὴ, χτύπησαν τὰ σήμαντρα; Ὅπως ὁ στρατιώτης, ὅταν χτυπήσῃ ἐγερτήριο σηκώνεται καὶ δίνει τὸ παρών, ὅπως ὁ μαθητῆς, ὅταν χτυπᾶ τὸ κουδούνι τρέχει στὴν αἶθουσα, ἔτσι κι ὁ Χριστιανός· χτύπησε καμπάνα; **λαχτάρᾳ στὴν καρδιὰ καὶ φτερὰ στὰ πόδια** νὰ ῥθῆ στὴν ἐκκλησιά, νὰ πῆ ἓνα εὐχαριστῶ, ἓνα «*Ἰλάσθητί μοι τῷ ἁμαρτωλῷ*» (ἔ.ἀ. 18,13).

Ἐπανέρχομαι. Εἶδε λοιπὸν ὁ Χριστὸς τὴ σακάτισσα μέσα στὴ συναγωγὴ. Αὐτὴ δὲν φανταζόταν ποτέ ὅτι τὴν ἡμέρα ἐκείνη θὰ ἔνε ἐκεῖ ὁ Ἰησοῦς, ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ καὶ Θεός. Ἀλλὰ ὁ Κύριος ἦρθε γι' αὐτήν! Ἀπὸ τὸ πλῆθος τῶν ἀνθρώπων ποὺ ἦταν τότε στὴ συναγωγὴ, μιὰ, **μόνο αὐτὴ, πῆρε χάρι!** Ὅπως καὶ σ' ἐμᾶς· μπορεῖ νὰ γεμίξῃ ἡ ἐκκλησιά, ἀλλὰ δὲν παίρνουν ὅλοι τὴ χάρι καὶ τὴν εὐλογία τοῦ Χριστοῦ.

Ὁ παντοδύναμος Κύριος σπλαχνίστηκε τὴν πονεμένη γυναῖκα καὶ **τὴν ἔκανε καλὰ**. Πῶς;

Μὲ ἓνα λόγο, μιὰ ἀπόφασί του· «Γυναίκα, εἶσαι ἐλεύθερη ἀπὸ τὴν ἀσθενεία σου», λύθηκες πιὰ ἀπ' τὰ δεσμὰ τοῦ διαβόλου (βλ. εἰς. 13,12). Ἄγγιξε πάνω της μὲ τ' ἀμόλυντα χέρια του, τὰ χέρια ποὺ τὴ Μεγάλῃ Παρασκευῇ θὰ καρφώνονταν στὸ σταυρό, κι ἀμέσως –ὦ θαῦμα– σὰν νὰ τὴν διαπέρασε ῥεῦμα, τινάχτηκε πάνω, ἀνωρθώθηκε· τὴν εἶδαν νὰ ὑψώνη τὸ κεφάλι καὶ νὰ βλέπη ψηλά! Ὅλοι χάρηκαν γιὰ ὅλα τὰ θαυμαστὰ ἔργα ποὺ ἔκανε ὁ Ἰησοῦς.

Τί εἶπα, «ὄλοι χάρηκαν»; Λάθος ἔκανα. **Χάρηκαν ὄλοι ἐκτὸς ἀπὸ ἓναν.** Αὐτὸς κιτρίνισε ἀπ' τὸ κακό του σὰν τὰ φύλλα τοῦ φθινοπώρου. Ἄντι νὰ πῆ «Χριστέ, σ' εὐχαριστοῦμε ποὺ ἦρθες κ' ἔκανες τὸ θαῦμα σου», εἶπε λόγια πικρά· Ἄκους ἐκεῖ, λέει· ἐπιτρέπεται μέρα Σάββατο νὰ ῥχεστε καὶ νὰ θεραπεύεστε!...

Ποιὸς ἦταν αὐτός; Ὁ ἀρχισυνάγωγος! Ὁ τὸν ὑποκριτή! Ἄν ὑπάρχη μιὰ μέρα ποὺ κατ' ἐξοχὴν ταιριάζει νὰ κἀνὴ ὁ ἄνθρωπος τὸ καλό, εἶνε ἡ ἡμέρα μιᾶς ἐορτῆς καὶ μάλιστα ἡ ἡμέρα τῆς Κυριακῆς. Καὶ ὁ Κύριός μας τί ἔκανε; Τὸν κοίταξε αὐστηρὰ καὶ τὸν ἀποστόμωσε. Τί εἶν' αὐτὰ ποὺ λές, ἄνθρωπέ μου; τοῦ εἶπε· γιατί **γίνεσαι ὑποκριτής;** καθένας σας τὸ Σάββατο δὲν λύνει ἀπ' τὸ παχνὶ τὸ βόδι ἢ τὸ γαῖδουράκι του καὶ τὸ πάει στὸ νερὸ καὶ τὸ ποτίζει; κι αὐτὴ λοιπὸν ἡ γυναίκα, ποὺ ὁ σατανᾶς τὴν εἶχε δεμένη δεκαοχτῶ τώρα χρόνια, δὲν ἔπρεπε νὰ λυθῆ ἀπ' αὐτὰ τὰ βαρεῖα δεσμὰ τῆς ἀσθενείας της τὴν ἡμέρα τοῦ Σαββάτου; Ἄλλος εἶνε ὁ λόγος ποὺ μιλάς καὶ φέρεσαι ἔτσι, ὅχι ὁ σεβασμὸς τάχα τοῦ Σαββάτου. Μὴν κρύβεσαι· γι' αὐτὸ σὲ εἶπα ὑποκριτή.

Καὶ ἐνῶ ὁ Χριστὸς ἔλεγε αὐτά, ὅλος ὁ λαὸς συμφωνοῦσε καὶ χαιρόταν.

* * *

Ἄς σταματήσω ἐδῶ, ἀδελφοί μου. Ἄλλα πρὶν τελειώσω θὰ ἤθελα νὰ κοιτάξουμε **ἐκείνη τὴ μαύρη ψυχή,** πού, ἐνῶ ὄλοι χαιρόνταν κι ἀγάλλονταν, αὐτὸς κιτρίνισε ἀπ' τὸ κακό του.

Τί ἦταν αὐτός; Δὲν ἦταν τυχαῖος· ἦταν τὸ πιὸ ἐπίσημο πρόσωπο τῆς περιοχῆς. Ἦταν ἀρχισυνάγωγος, εἶχε τὰ κλειδιὰ τῆς συναγωγῆς, θρησκευτικὸς ἄρχοντας τοῦ τόπου. Καὶ αὐτὸς στενοχωρήθηκε. Γιατί; **τί εἶχε μέσα του;**

Τί εἶχε! διάβολο εἶχε, ἓναν ἀπὸ τοὺς πιὸ φοβεροὺς διαβόλους. Εἶχε –μία λέξι– **φθόνο!** Ὁ φθόνος εἶνε ἓνα ἀπὸ τὰ πιὸ ἐπικίνδυνα πάθη, ἓνα ἀπὸ τὰ φοβερῶτερα δαιμόνια, ποὺ ὑπάρχουν καὶ δροῦν παντοῦ, ἀλλὰ ἰδιαιτέρως ἐνδημοῦν στὴν ἀγαπητὴ μας πατρίδα. Δὲν ἔχω τώρα τὸν καιρὸ νὰ σᾶς δείξω **τί ἔχει προκαλέσει** ἀπὸ τὴν ὀμηρικὴ ἐποχὴ μέχρι σήμερα.

Ὁ φθόνος χωρίζει ἀντρόγυνα, βάζει ἀδέρφια νὰ μαλώνουν, διαλύει κοινότητες, καταστρέφει ἔθνη. Ἄν ἔλειπε ὁ φθόνος, ἡ ζήλεια, ἡ πατρίδα μας σήμερα θὰ ἦταν πολὺ μεγάλη. Μᾶς ἔφαγε καὶ μᾶς τρώει αὐτὴ ἡ κακία. Δὲν μποροῦμε νὰ παραδεχτοῦμε τὴν ἀνωτερότητα τοῦ ἄλλου. Ἡ γυναίκα ζηλεύει τὴ γειτόνισσα, ὁ ἄντρας τὸ συνάδελφο, ὁ καταστηματοῦχος τὸν ἀπέναντι, ὁ τεχνήτης τὸν ὁμότεχνο.

Γιὰ νὰ δῆτε πόσο κακὸ εἶνε ὁ φθόνος, θέλω νὰ σᾶς πῶ **ἓνα ἀνέκδοτο,** ποὺ βρῆκα σ' ἓνα παλιὸ βιβλίο καὶ μοῦ ἔκανε ἐντύπωση.

Ἐνας βασιλιάς εἶχε στὴν αὐλή του δύο ὑπηρέτες. Τοὺς ἤξερε καλά· ὁ ἓνας ἦταν φιλάργυρος, ὁ ἄλλος φθονερός, ζηλιάρης. Μιὰ μέρα τοὺς καλεῖ. Ἐλᾶτε ἐδῶ, λέει. Θέλω νὰ σᾶς κάνω ἓνα δῶρο, ὅ,τι μοῦ ζητήσετε. Ἀλλὰ νὰ ξέρετε· ἀπὸ ὅ,τι ζητήση ὁ πρῶτος (φλουριά, σπῖτια, κοπάδια, κτήματα κ.λπ.), στὸν δεῦτερο θὰ δώσω τὰ διπλάσια. Λοιπὸν σᾶς ἀκούω. Αὐτοὶ ὅμως δὲν μιλοῦσαν, ἔγιναν μουγγοί. Κοιτάζονταν μεταξύ τους κ' ἔσπρωχνε ὁ ἓνας τὸν ἄλλο νὰ ζητήση πρῶτος. Ὁ βασιλιάς τοὺς ἔδωσε διορία, ἡ διορία πέρασε, βασίλευε ὁ ἥλιος, μὰ κανεῖς τοὺς δὲν μιλοῦσε. Τότε ὁ βασιλιάς λέει στὸν φθονερό· –Σὲ διατάζω ἔσενα νὰ ζητήσης πρῶτος, ἀλλιῶς θὰ σοῦ κόψω τὸ κεφάλι. Αὐτὸς ζορίστηκε πολὺ, θὰ προτιμοῦσε νὰ ἄνοιγε ὁ ἄδης. Τέλος ἀνοίγει τὸ στόμα του καὶ λέει· –Βασιλιά, παρὰ νὰ μοῦ κόψης τὸ κεφάλι, σοῦ ζητάω νὰ μοῦ βγάλῃς τὸ ἓνα μάτι. Καταλάβετε; Νὰ βγάλη δηλαδὴ σ' αὐτὸν τὸ ἓνα μάτι, γιὰ νὰ βγοῦν τοῦ ἄλλου καὶ τὰ δυό! **Νὰ τί εἶνε ὁ φθόνος.**

Θυμηθῆτε καὶ τὴ Μεγάλῃ Παρασκευῇ. Ποιὸς ἀνέβασε στὸ Γολγοθᾶ καὶ σταύρωσε τὸ Χριστό; Ὁ φθόνος. Τὸ κατάλαβε ὁ Πιλάτος ὅταν εἶδε ἐκεῖνα τὰ λυσσασμένα θεριὰ νὰ φωνάζουν. Τί κακὸ σᾶς ἔκανε ὁ Ἰησοῦς; τοὺς ρωτοῦσε, κι αὐτοὶ δὲν εἶχαν νὰ ποῦν κάτι ποὺ νὰ δικαιολογῆ τὸ μῖσος τους. Καὶ γράφει τὸ Εὐαγγέλιο, ὅτι ὁ Πιλάτος, «*ἦδεν* (δηλαδὴ ἐγνώριζε) *ὅτι διὰ φθόνον παρέδωκεν αὐτόν*» (Ματθ. 27,18. Μάρκ. 15,10). Τὸν φθόνησαν ἐκεῖνοι, γιατί ἔλαμπε σὰν ἥλιος, ὅπως τὸν φθόνησε σήμερα ὁ ἀρχισυνάγωγος.

Ἐπειδὴ ὅμως, ἀγαπητοί μου, **κανεῖς μας δὲν εἶνε τελείως ἀπηλλαγμένος** ἀπὸ τὸ φθόνον, ποὺ πάντα κεντᾶ καὶ τὴ δική μας καρδιά, ἂς παρακαλέσουμε τὸν Κύριο, ὅπως ἄγγιξε μὲ τὰ δάκτυλά του τὴ συγκύπτουσα, ν' ἀγγίξη καὶ τίς ψυχές μας, **νὰ μᾶς θεραπεύσῃ** ἀπὸ τὸ κακὸ αὐτό, ὥστε νὰ γίνουμε ἄνθρωποι τοῦ Θεοῦ πρὸς δόξαν τῆς ἁγίας Τριάδος· ἀμήν.

(†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος

Ἀπομαγνητοφωνημένη ὁμιλία, ποὺ ἐγίνε στὸν ἱ. ναὸ Ἁγ. Κων/νου & Ἐλένης (παλαιά) Ἀμυνταίου τὴν 7-12-1969 τὸ πρῶι, μὲ νέο τώρα τίτλο. Καταγραφή καὶ σύντμησης 6-11-2021.

Τὸ φυλλάδιο διανέμεται ἀπὸ τὸν Ἐραπποστολικὸ Σύνταγμα Κυριακῆ, τηλ: 23510 22183 – Κατερίνη, μὲ τὴν εὐλογία τῆς Ἐρᾶς Μητροπόλεως.

Στὸ διαδίκτυο στὸν ἰστότοπο: <http://www.iskiriaki.com>

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἄπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΛΗ'
Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2430

Κυριακὴ ΙΑ' Λουκᾶ (Λκ. 14,16-24· Μθ. 22,14)
12 Δεκεμβρίου 2021

Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος
Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης

Μᾶς περιμένει τὸ οὐράνιο τραπέζι

Τὸ εὐαγγέλιο τῆς σημερινῆς ἡμέρας, ἀγαπητοί μου, Κυριακῆς τῶν Προπατόρων (Λουκ. 14,16-24· Ματθ. 22,14), εἶνε **μία ἀπὸ τὶς ἄφθαστες παραβολές** ποὺ εἶπε ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός. Σᾶς εἶνε γνωστή, τὴν ἐπαναλαμβάνω.

Ἕνας **εὐγενῆς νοικοκύρης** θέλησε νὰ τιμήσῃ τοὺς φίλους του καὶ ἀποφάσισε νὰ τοὺς παραθέσῃ **δεῖπνο**. Ἀγόρασε τὰ καλύτερα τρόφιμα καὶ ὑλικά, τὰ μαγείρευσε μὲ κάθε τέχνη καὶ ἔστρωσε τραπέζι σὲ μιὰ ἀπέραντη αἴθουσα. Ὄταν πλέον ὅλα ἦταν ἔτοιμα, ἔστειλε μὲ τὸ δοῦλο του **προσκλητήρια** σ' ἓνα ὠρισμένο κύκλο φίλων, ποὺ τοὺς θεωροῦσε ὡς τὸ στενότερο περιβάλλον του.

Πῆγε ὁ ἀπεσταλμένος ὡς ἀγγελιαφόρος στὰ σπίτια τῶν προσκεκλημένων, ἀλλὰ παραδόξως συνάντησε **ἀπροθυμία καὶ ἄρνησι**. –Ἐλάτε, εἶπε στὸν ἓνα, τὸ τραπέζι εἶνε ἔτοιμο. –Ὅχι, ἀπαντᾷ αὐτός. Πηγαίνει στὸν δεύτερο. –Ὅχι, τοῦ λέει κι αὐτός. Πηγαίνει στὸν τρίτο. –Ὅχι, ἀκούει ἐπίσης. Ὁ πρῶτος ἦταν μεγαλοκτηματίας καὶ εἶχε ὑπογράψει πρὸ ὀλίγου συμβόλαιο, μὲ τὸ ὁποῖο γινόταν κάτοχος μεγάλης ἐκτάσεως, τιμαριούχος. Ὁ δεύτερος ἦταν ζωέμπορος· ἀγόρασε βόδια καὶ ἔπρεπε νὰ τὰ δοκιμάσῃ προτοῦ νὰ καταβάλῃ τὴν ἀξία τους. Καὶ ὁ τρίτος, πιὸ ἀδιάντροπος ἀπ' ὅλους, ἀνίσχυντος σὰν πίθηκος, ἀπήντησε, ὅτι εἶνε νιόπαντρος καὶ δὲν μπορεῖ ν' ἀσχολῆται μ' αὐτὰ τὰ πράγματα. Ἔτσι «ἤρξαντο ἀπὸ μιᾶς πραιτεῖσθαι πάντες» (Λουκ. 14,18). **Αὐτοί**, κατὰ τὴν ἐξήγησι τῶν ἁγίων πατέρων, **εἰκονίζουν τοὺς μορφωμένους ἄρχοντες τῶν Ἰουδαίων**.

Ὁ κύριος, ποὺ πληροφορήθηκε τὴν ἐλευνὴ αὐτῆ συμπεριφορὰ τῶν στενῶν φίλων του, παρὰ τὴν εὐγένειά του ἀγανάκτησε. Διατάζει, νὰ βγῆ ὁ δοῦλος του «εἰς τὰς πλατείας καὶ ῥύμας (=στὰ σοκάκια)» καὶ νὰ καλέσῃ καὶ ἄλλους πιὸ ἀπόμακρους. Πολλοί, παρέες - παρέες, ἄρχισαν νὰ καταφθάνουν στὴ μεγάλη αἴθουσα· ἀνάπηροι, κουτσοί, τυφλοί, καθυστε-

ρημένοι καὶ παραγκωνισμένοι. **Αὐτοὶ εἰκονίζουν τὸν ἀπλοϊκὸ Ἰουδαϊκὸ λαό.**

Ἐπῆρχε ὅμως ἀκόμη ἀρκετὸς χῶρος καὶ γιὰ πολλοὺς ἄλλους. Καὶ διατάζει τὸ δοῦλο του νὰ βγῆ πάλι, γιὰ τρίτη φορά, σὲ δρόμους καὶ φράχτες, καὶ ὅποιους βρῆ νὰ τοὺς φέρῃ νὰ συμπληρώσουν τὸ κενὸ τῆς αἰθούσης. **Αὐτοὶ εἰκονίζουν τοὺς ἐθνικούς.**

***

Αὐτὴ μὲ συντομία εἶνε ἡ παραβολή. Ποίος εἶνε ὁ εὐγενῆς νοικοκύρης; Δὲν εἶνε ἄλλος παρὰ ὁ ἴδιος **ὁ Κύριος καὶ Θεός**. Τί κάνει ὁ Κύριος; **Στρώνει τραπέζι**. Τί τραπέζι; Δύο εἰδῶν.

Πρῶτον ὑλικό. Ὁ,τι, ἀδελφοί μου, ἔρχεται στὸ τραπέζι σας κάθε φορά ποὺ κάθεστε νὰ φάτε, εἴτε νερὸ δροσερὸ εἴτε κρασί εἴτε ψάρι εἴτε κρέας εἴτε φρούτα εἴτε ὅ,τι ἄλλο, ὅλα εἶνε δῶρα τοῦ Κυρίου. Σὲ κανένα ἄλλο πλανήτη τοῦ σύμπαντος δὲν ὑπάρχουν τ' ἀγαθὰ αὐτά, ποὺ τόσο **ἀχάριστα** καθόμαστε καὶ τρῶμε. Τὸ πουλάκι στὴν πηγὴ πίνει μιὰ στάλα νερὸ καὶ ὑψώνει τὸ κεφαλάκι του στὸν οὐρανὸ σὰν νὰ λέῃ, Σ' εὐχαριστῶ, Θεέ μου· ἐμεῖς τὴ μπουκιά ἔχουμε στὸ στόμα καὶ τὸ Θεὸ βλαστημάμε. Ὑπάρχει πιὸ ἄθλιο ὢν ἀπὸ τὸν ἄνθρωπο; Ἦθελα νὰ ἔβαζα τὸ βλάστημο σ' ἓνα πύραυλο καὶ νὰ τὸν στείλω στὴ σελήνη, ἐκεῖ ποὺ δὲν ὑπάρχει οὔτε ὄξυγόνο οὔτε νερὸ οὔτε ἀχλάδι οὔτε μήλο οὔτε ἄλλα ἀγαθὰ, ἀλλὰ ξεραύλα καὶ ψῦχος, γιὰ νὰ ἐκτιμήσῃ τὸ τραπέζι ποὺ τοῦ στρώνει ἐδῶ ὁ Θεὸς κάθε μέρα.

Ἄλλὰ τὸ ὑλικὸ αὐτὸ τραπέζι, ποὺ τὸ στρώνει γιὰ ὅλους ἀνεξαιρέτως, εἶνε εἰκόνα μιᾶς ἄλλης τροφῆς. Ὑπάρχει καὶ ἓνα **τραπέζι πνευματικό**. Στὴν ἐκκλησία τὴν ὥρα τῆς θείας λειτουργίας –ἂν πιστεύετε– ρίξτε ἓνα βλέμμα μέσα στὸ ἅγιο βῆμα· ἐκεῖ εἶνε ἡ τράπεζα ἡ πνευματική. Ἐπὶ τῆς **ἀγίας τραπέζης** ὑπάρχει ὁ ἄρτος ὁ πανάγιος καὶ ὁ οἶνος ὁ καθαγιασμένος.

Τί εἶνε αὐτά; **Πιστεύεις;** Οἱ πρόγονοί μας, οἱ πατέρες καὶ μανάδες ποὺ γέννησαν τοὺς

ήρωες του '21 και του '12, δὲν εἶχαν ραδιόφωνα καὶ τηλεοράσεις καὶ τηλέφωνα, ἀλλὰ εἶχαν **πίστι** γιγάντια. Οἱ ἀγράμματες ἐκεῖνες γιαγιάδες ἔπαιρναν στὴν ἀγκαλιά τὰ μικρὰ παιδιὰ καὶ τὰ πηγαιναν στὸν παπᾶ μπροστὰ στὶς εἰκόνες. Δὲν εἶχαν σπουδάσει θεολογία, μὰ ἦταν πιστές· πίστευαν ὅτι ἐκεῖνο τὸ ψίχουλο κ' ἐκείνη ἢ σταλαγματιὰ πού εἶνε μέσα στὸ ἅγιο ποτήριο ἀξίζει παραπάνω ἀπ' ὅλα τὰ πετράδια τῆς γῆς κι ὅλα τὰ ἄστρα τ' οὐρανοῦ.

Ἄν τὸ πιστεύετε κ' ἐσεῖς, τώρα πού ἔρχονται οἱ γιορτές, **πλησιάστε νὰ κοινωνήσετε** ὅπως κοινωνοῦσαν οἱ ὑπερασπιστὰι τοῦ Ἄρκαδίου, τοῦ Σουλίου, τοῦ Μεσολογγίου, τῆς Ἀγκύρας, τοῦ ἀλβανικοῦ μετώπου. Διαφορετικά, καὶ οἱ ἑορτές αὐτές θὰ εἶνε μόνο μία γαστρονομικὴ εὐωχία, χωρὶς τὴν οὐσία καὶ πεμπουσία τῆς ἀγίας μας Ὁρθοδοξίας.

Τράπεζα εἶνε ἡ θεία λειτουργία. Ἀπ' τὸ «*Εὐλογημένη ἡ βασιλεία τοῦ Πατρός...*» μέχρι τὸ «*Δι' εὐχῶν...*» παρατίθεται συμπόσιο πνευματικό, ἀσυγκρίτως ἀνώτερο ἀπὸ ἐκεῖνα τῶν ἀρχαίων προγόνων μας πού ἐκθειάζει ὁ Πλάτων. Κάθε λέξι, κάθε κίνησι, καθετὶ πού τελεῖται στὴν ἐκκλησία, εἶνε μία πανδαισία πνευματική.

Τράπεζα λοιπόν. Καὶ **οἱ ἄνθρωποι πῶς διατίθενται; Προσέρχονται;** Στὶς ἐνορίες τῶν χωριῶν καὶ τῶν πόλεων μας, σύμφωνα μὲ μιὰ στατιστικὴ πού ἔγινε, οὔτε δύο τοῖς ἑκατὸ (2%) δὲν ἐκκλησιάζονται. Ἄν ἐκκλησιάζονταν ὅλοι, θὰ ἔπρεπε νὰ γκρεμίσουμε αὐτές τὶς ἐκκλησίες καὶ νὰ χτίσουμε πολὺ μεγαλύτερες. Τώρα οἱ πλεῖστοι κάνουν τὴν ἐμφάνισί τους μόνο σὲ μεγάλες ἑορτές. Αὐτοὺς τοὺς χριστουγεννιάτικους καὶ πασχαλιάτικους ἐγὼ τοὺς ὀνομάζω **χριστιανούς - κομηῆτες**· γιατί ὅπως οἱ κομηῆτες σπανίως παρουσιάζονται στὸν οὐρανό, ἔτσι κι αὐτοὶ σπανίως ἐμφανίζονται στὸ ναό.

Καὶ ἂν τολμήσης νὰ ἐκφράσης ἀπορία, **σοῦ ἀπαντοῦν** μὲ γλώσσα αὐθαδεῖας, ἰταμότητος, ἀναισχυντίας καὶ ἀχαριστίας, ὅπως ἐκεῖνοι οἱ προσκεκλημένοι τοῦ στενοῦ περιβάλλοντος. Μὰ **δὲν σὲ ἔχει ἀνάγκη ὁ Χριστὸς** νὰ ἔρθης ἐσὺ στὴν ἐκκλησία. Λάθος κάνεις, κύριε.

Κι ἂν ἐμεῖς πάψουμε νὰ ἐκκλησιαζώμαστε, **ὑπάρχουν πλῆθος πιστοὶ πού λατρεύουν τὸ Χριστό**, στὸν κόσμον αὐτὸν τῆς ὕλης καὶ τῶν πυρὰύλων. Ποῦ θέλετε νὰ πᾶμε; Στὴ **Ῥωσία;** Κ' ἐκεῖ (στὴ Μόσχα, στὸ Στάλινγκραντ, στὰ Οὐράλια ὄρη), καὶ σὲ καιρὸ διωγμοῦ ἀπὸ τοὺς ἀθέτους, ἡ ἀδάμαστη ῥωσικὴ ψυχὴ τρέχει στοὺς ναοὺς· καὶ κλαῖνε ὅταν περνοῦν τὰ ἅγια, ἐνῶ ἐμεῖς κοιτᾶμε τὰ ρολόγια πότε θὰ σχολάσουμε. Στὴν **Ἀφρική;** ἐκεῖ ὁ Κύπρου Μακάριος τὸ

Μάρτιο τοῦ 1971 βάπτισε 5.000 ἰθαγενεῖς! Νὰ πᾶμε στὴν **Τουρκία;** Ὡ Μικρὰ Ἀσία καὶ Πόντε, λίκνον τῆς ἀτιμότητος Ὁρθοδοξίας μας! Τὸ 1922 βέβαια διώχθηκαν ἀπὸ 'κεῖ 2.000.000 Ἕλληνες, καταργήθηκαν 4.000 ἐκκλησίες καὶ 80 μητροπόλεις· ἐν τούτοις κ' ἐκεῖ, στὴν καρδιὰ τῆς Τουρκίας, ὑπάρχουν Χριστιανοί· εἶνε οἱ λεγόμενοι **κρυπτοχριστιανοί.** Ἐνας τέτοιος μοῦ ἦρθε πέρυσι ἀπὸ τὴ Σαμψοῦντα, ζήτησε νὰ τὸν βαπτίσω κ' ἔκλαιγα μαζί του. Νὰ πᾶμε στὸ **Βόρειο Πόλο;** Κ' ἐκεῖ οἱ Ἑσκιμῶι στὶς παγωμένες καλύβες τους, χωρὶς καλοριφέρ, λατρεύουν τὸ Χριστὸ κ' ἔχουν κανδήλα πού καίει ὄχι μὲ λάδι ἐλιᾶς ἀλλὰ μὲ λίπος φάλαινας.

Οἱ πιστοὶ δὲν ἔχουν ἀνάγκη τὰ μέσα τῆς εὐμαρείας. Ἐγὼ πιστεύω, ὅτι **ὁ μέγας κίνδυνος** τοῦ κόσμου καὶ τῆς πατρίδος μας **εἶνε ἡ εὐμάθεια.** Αὐτὴ ἀποτελεῖ τὸν τάφο τοῦ πολιτισμοῦ. Αὐτὴ εἶνε ἡ κοπριὰ πού ἐπάνω τῆς βλαστάνουν οἱ μύκητες τῆς ἀμαρτίας καὶ τὰ σαπρόφυτα τῆς ἀθεΐας.

Τὸν 17ο μὲ 18ο αἰῶνα κάποιος ἀπὸ τοὺς πατριάρχες τοῦ ἀθειστοικοῦ διαφωτισμοῦ (ὁ Βολταῖρος 1694-1778) διακήρυττε, ὅτι μετὰ ἀπὸ ἑκατὸ χρόνια πάνω στὴ γῆ δὲν θὰ ὑπάρχη οὔτε ἓνας πού νὰ πιστεύη στὸν Ἐσταυρωμένο. Ἡ πρόβλεψί του δὲν ἐπαληθεύσε. Μὰ καὶ ἂν ἀκόμα συμβῆ νὰ ἐπαληθεύση –πράγμα πού τὸ ἀποκλείει τὸ Εὐαγγέλιο (βλ. Ματθ. 16,18. Λουκ. 1,33)— καὶ πάλι σᾶς λέω, ὅτι **δὲν μᾶς ἔχει ἀνάγκη ὁ Χριστὸς.** Ἐπάνω **στὰ οὐράνια**, πέρα ἀπὸ τοὺς γαλαξίες καὶ τὰ ἄστρα καὶ τὸν Σεῖριο, ὑπάρχει, ναὶ ὑπάρχει, ἓνας ἄλλος κόσμος, ἄπειρα **πνεύματα ἁγίων ἀγγέλων καὶ δικαίων**, πού τὸν λατρεύουν ἀπαύστως.

***

«*Πᾶσα ἡ γῆ*» λοιπὸν καὶ «*πᾶσα πνοή*», ἀλλὰ καὶ «*οἱ οὐρανοὶ τῶν οὐρανῶν*» (Ψαλμ. 65,1· 150,6· 148,4) λατρεύουν τὸ Χριστό. **Μόνος σου στερεῖς τὸν ἑαυτὸ σου ἀπὸ μία οὐράνια εὐλογία.**

Αὐτὸ δείχνει ἓνα μικρὸ ἀνέκδοτο ἀπὸ τὸν βίο **τοῦ ἁγίου Σπυρίδωνος.** Πῆγε μιὰ μέρα ὁ ἅγιος σ' ἓνα ἀπόμερο ξωκκλήσι νὰ λειτουργήσῃ. Καὶ ὅταν ἀπὸ τὴν ὠραία πύλη εὐλογοῦσε λέγοντας «*Εἰρήνη πᾶσι*», ἀκούστηκε ἡ φωνὴ τῶν ἀγγέλων πού τὸν ὑπηρετοῦσαν νὰ τοῦ ἀπαντᾷ· «*Καὶ τῷ πνεύματί σου*!» Γι' αὐτὸ στὸ ἀπολυτίκιο τοῦ ἁγίου ἡ Ἐκκλησία μας ψάλλει «*...Καὶ ἐν τῷ μέλλειν τὰς ἀγίας σου εὐχὰς ἀγγέλους ἔσχες σειλλειτουργοῦντάς σοι, ἱερώτατε*»· κι ὅταν ἀνέπεμπες τὶς ἅγιες εὐχές σου, **ἀγγέλους εἶχες νὰ συλλειτουργοῦν** μαζί σου.

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**

Ἀπομαγνητοφωνημένη ὁμιλία, ἡ ὁποία ἐγίνε στὸν ἱ. ναὸ Ἁγ. Παντελεήμονος Φλωρίνης τὴν 12-12-1971 πρῶτῃ, μὲ νέο τώρα τίτλο. Καταγραφή καὶ σύντμησις 11-11-2021.

Τὸ φυλλάδιο διανέμεται ἀπὸ τὸν Ἱεραποστολικὸ Σύνταγμα Κυριακῆ, τηλ: 23510 22183 – Κατερίνη, μὲ τὴν εὐλογία τῆς Ἱεράς Μητροπόλεως.

Στὸ διαδίκτυο στὸν ἰστότοπο: <http://www.iskiriaki.com>

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Έγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΛΗ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2432	Κυριακὴ πρὸ Χρ. Γεννήσεως (Ματθ. 1,1-25) 19 Δεκεμβρίου 2021	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης
--	--	---

Ἡ βασιλεία τοῦ Χριστοῦ μένει εἰς τὸν αἰῶνα

«Καὶ τῆς βασιλείας αὐτοῦ οὐκ ἔσται τέλος» (Λουκ. 1,33)

Τὸ σημερινὸ εὐαγγέλιο, ἀγαπητοί μου, τῆς Κυριακῆς πρὸ τῆς Χριστοῦ Γεννήσεως (βλ. Ματθ. 1,1-25), ἔχει ἓνα μεγάλο **κατάλογο ὀνομάτων** εἶνε τρεῖς δεκατετράδες (**42 ὀνόματα**). Ἐκ πρώτης ὄψεως τὰ ὀνόματα αὐτὰ δὲν ἔχουν ἐνδιαφέρον· ὅποιος ὅμως μελετᾷ τὴν ἁγία Γραφή, Παλαιὰ καὶ Καινὴ Διαθήκη, ἀρχίζει νὰ καταλαβαίνει, γιατί τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιο φώτισε τὸν εὐαγγελιστὴ Ματθαῖο νὰ γράψῃ αὐτὸ τὸν κατάλογο στὴν ἀρχὴ τοῦ εὐαγγελίου του, καὶ γιατί ἡ Ἐκκλησία ὠρισε νὰ διαβάζωνται τὰ ὀνόματα αὐτὰ σήμερα· εἶνε μία **περιληπτικὴ ἀφήγησι τοῦ σχεδίου τῆς θείας οἰκονομίας**, πῶς δηλαδὴ ὁ Θεὸς μερίμνησε νὰ σωθῇ τὸ ἀνθρώπινο γένος διὰ τῆς ἐνανθρωπήσεως τοῦ Υἱοῦ του.

Ὁ κατάλογος **ἀρχίζει ἀπὸ τὸν Ἀβραὰμ γιὰ νὰ καταλήξῃ στὸ Χριστό**, πού ἐτοιμαζόμαστε νὰ ἐορτάσουμε τὴ Γέννησί του. Ἡ πρώτη δεκατετράδα ὀνομάτων ἀρχίζει μὲ τὸν Ἀβραὰμ (ἔζησε τὸ 2.000 π.Χ.) καὶ φτάνει στὸν βασιλέα Δαυὶδ (ἔζησε τὸ 1.000 π.Χ.). Ἡ δευτέρη δεκατετράδα ἀρχίζει ἀπὸ τὸν Δαυὶδ καὶ φτάνει στὸν Ἰεχονία «ἐπὶ τῆς μετοικεσίας Βαβυλῶνος» (ἔ.ἀ. 1,11) τὸ 586 π.Χ.. Καὶ ἡ τρίτη δεκατετράδα ἀρχίζει μὲ τὸν Ἰεχονία καὶ φτάνει στὸ Χριστό. Ὁ Δαυὶδ λοιπὸν καὶ ἡ «μετοικεσία Βαβυλῶνος» ἢ βαβυλώνιος αἰχμαλωσία εἶνε δύο σημαντικοὶ σταθμοὶ στὴν ἱστορία τῆς σωτηρίας μας.

Γιὰ τὸν προφητάνακτα Δαυὶδ ἔχουμε μιλήσει καὶ ἄλλοτε. Τώρα σᾶς παρακαλῶ νὰ στρέψουμε τὴν προσοχή μας στὸ ἄλλο γεγονός, στὴν **βαβυλώνιο αἰχμαλωσία**.

***

Ἄς μεταφερθοῦμε, ἀγαπητοί μου, νοερῶς στὸν 6ο π.Χ. αἰῶνα καὶ ἄς παρακολουθήσουμε τὴν ἐξιστόρησι ἀπὸ τὸ **25ο κεφάλαιο τοῦ βιβλίου Δ' Βασιλειῶν**. Ἡ μεγάλη δύναμις πού ἐπικρατοῦσε στὸν τότε γνωστὸ κόσμον ἦταν οἱ Βαβυλώνιοι ἢ Χαλδαῖοι. Βασιλιᾶ τὰ χρόνια ἐ-

κεῖνα εἶχαν τὸν ξακουστὸ **Ναβουχοδονόσορα**, ὁ ὁποῖος βασίλευσε 43 χρόνια. Νικοῦσε κάθε ἀντίπαλο· ἔνεκα μάλιστα τῆς ἀσεβείας καὶ τῶν ἁμαρτιῶν τῶν Ἑβραίων **ὁ Θεὸς ἐπέτρεψε αὐτὸς νὰ ὑποδουλώσῃ καὶ τὸν ἐκλεκτὸ λαὸ του**.

Μιὰ μέρα μὲ τὰ στρατεύματα καὶ τὰ ἄρματα του πολιορκήσε ἀσφυκτικὰ τὴν Ἱερουσαλήμ. Ἔπεσε πείνα, πού ἔκαμψε τὴν ἀντίστασι τῶν πολιορκουμένων. Ἐπιχείρησαν νὰ διαφύγουν, ἀλλὰ οἱ Χαλδαῖοι τοὺς κυνήγησαν καὶ συνέλαβαν τὸν βασιλέα τους Ἐζεκία. Τὸν ἔφεραν μπροστὰ στὸ Ναβουχοδονόσορα. Αὐτὸς τὸν δίκασε καὶ μπροστὰ στὰ μάτια του ὁ Ναβουχοδονόσορ ἔσφαξε τὰ παιδιὰ του τὰ πριγκιπόπουλα, τύφλωσε τὸν ἴδιο καὶ τὸν μετέφερε σιδηροδέσμιο στὴ Βαβυλῶνα. Ἔπειτα ἔβαλε φωτιά, ἔκαψε τὸ ναὸ τοῦ Σολομῶντος καὶ τὰ ἀνάκτορα τοῦ βασιλιᾶ. Σύλησε τὸν πλοῦτο πού βρῆκε καὶ θανάτωσε τοὺς ἱερωμένους. Τέλος, ὅπως ὁ τσοπᾶνος ὁδηγεῖ τὸ κοπάδι στὸ μαντρί, ἔτσι ὁ Ναβουχοδονόσορ ὠδήγησε τοὺς Ἑβραίους μακριὰ ἀπὸ τὴν Παλαιστίνη. (Αὐτὸ συνέβη καὶ μ' ἐμᾶς στὴ Μικρὰ Ἀσία ὅταν ὁ Κεμάλ μᾶς κυνήγησε καὶ ἔκανε πρόσφυγες χιλιάδες Χριστιανούς). Ὁ Ναβουχοδονόσορ, λοιπὸν, ἄρπαξε τοὺς Ἰουδαίους καὶ τοὺς μετέφερε μακριὰ, στὴ Βαβυλῶνα. Τὸ γεγονὸς αὐτὸ ἐννοεῖ τὸ σημερινὸ εὐαγγέλιο ὅταν λέει «ἐπὶ τῆς μετοικεσίας Βαβυλῶνος» (Ματθ. 1,11). Ἐκεῖ στὴ Βαβυλῶνα ἔζησαν ἐβδομήντα χρόνια μὲ πόνο καὶ δάκρυ, ἕως ὅτου ἐπιστρέψουν πάλι στὴν Ἱερουσαλήμ.

Μὴ νομίσουμε ὅμως ὅτι ὁ ἀγέρωχος ἐκεῖνος κατακτητὴς ἦταν ἀδέσποτος· δοκίμαζε φόβους καὶ αὐτός. Κάποτε, ὅπως διαβάζουμε στὸ **4ο κεφάλαιο τοῦ βιβλίου τοῦ προφήτου Δανιήλ**, ὁ Ναβουχοδονόσορ εἶδε ἓνα ὄνειρο πού τὸν τάραξε. Τί εἶδε; Φύτρωσε στὴ μέση τῆς γῆς ἓνα πελώριο **δέντρο**, πού ἄπλωνε τὰ κλαδιὰ του

στά πέρατα τῆς οἰκουμένης καὶ τὰ ὕψωνε ὡς τὸν οὐρανό. Τὰ φύλλα καὶ οἱ καρποὶ τοῦ ἦταν πλούσιοι. Στὰ κλαδιά του φώλιαζαν ἀρπακτικὰ πουλιὰ καὶ στὴ σκιά του κατέφευγαν ἄγρια θηριά· κάθε ζωντανὸ εὗρισκε ἐκεῖ τροφή. Μὰ ξαφνικὰ ἀκούστηκε φωνὴ ἀγγέλου ἀπ' τὰ οὐράνια· Μπρός, ξυλοκόποι, χτυπάτε τὸ δέντρο μὲ τσεκούρια, κόψτε τὰ κλαδιά, μαδηστε τὰ φύλλα, ρίξτε κάτω τοὺς καρπούς, διώξτε ἀπ' αὐτὸ πουλιὰ καὶ θηριά· νὰ μείνη μόνο ἡ ρίζα του... Τί σήμαινε τὸ ὄνειρο; Μόνο ὁ Δανιὴλ μπόρεσε νὰ τὸ ἐξηγήσῃ. Τὸ δέντρο, εἶπε, εἶσαι σὺ ὁ ἴδιος, βασιλιά· εἶνε ἡ αὐτοκρατορία σου, ποὺ ἀπλώθηκε σ' ἀνατολὴ καὶ δύσι, κι ἀπ' τὴν ὑπερηφάνειά σου νόμιζες πὼς θὰ φτάσης καὶ στὰ ἄστρα, θὰ γίνῃς θεὸς ἐπὶ τῆς γῆς. Μὰ ἔρχεται ἡ ὥρα τῆς τιμωρίας, γιὰ νὰ μάθῃς ὅτι **μόνο ὁ Ὑψιστος κυριεύει στὸν κόσμο.**

Ὁ Ναβουχοδονόσορ ὅμως ἔμεινε ἀμετανόητος. Καὶ μετὰ ἀπὸ δώδεκα μῆνες, σὲ ὥρα ποὺ καμάρωνε τὰ μεγαλεῖα του, ξαφνικὰ **ἔχασε τὸ μυαλό του**, ἀγρίεψε, καὶ γιὰ ἓνα διάστημα ἔζησε μέσα στὰ δάση σὰν ἄγριο θηρίο. Μετὰ ἀπὸ καιρὸ ἤρθε πάλι στὸν ἑαυτό του.

* * *

Κάθε ὄνομα ἀπὸ αὐτὰ τοῦ σημερινοῦ εὐαγγελίου εἶνε, ἀγαπητοί μου, καὶ μιὰ ἱστορία ποὺ διδάσκει τὴ **ματαιότητα τοῦ κόσμου τούτου**. Γενεές γενεῶν περνοῦν καὶ φεύγουν. Πλούσιοι πεθαίνουν, ὁμορφες γυναῖκες σαπίζουν μέσα στὰ μνήματα, λεβέντες γίνονται κόκκαλα καὶ στάχτη, στρατηγοὶ καὶ βασιλιᾶδες χάνονται. Τὰ **«πάντα ρεῖ»** (Ἡράκλειτος παρὰ Μιχ. Ἰατροῦ Ε97 σ. 191, Π405 σ. 365). Ὅλα παρέρχονται, σὰν τὰ νερὰ τῶν ποταμῶν, σὰν τὰ φύλλα ποὺ κιτρινίζουν καὶ πέφτουν. **«Πάντα ματαιότης τὰ ἀνθρώπινα...»** (Νεκρ. ἀκολ.).

Ἀλλὰ μέσα στὴν διαρκῆ ροὴ τῶν γεγονότων ὑπάρχουν καὶ μερικὰ πράγματα ποὺ μένουν. Μένει π.χ. ὁ ἥλιος χιλιάδες τώρα χρόνια, μένουν ἀπὸ τὴν ἐποχὴ τοῦ Ὀμήρου τὰ ποτάμια οἱ θάλασσες τὰ βουνά. Μένουν; Λάθος ἔκανα. Γιατὶ θὰ ἴρθῃ ὥρα κατὰ **«τὴν φοβερὰν ἡμέραν Κυρίου»** (ἔ.ἀ. Μακκ. 7), τὴν ἡμέρα τῆς Κρίσεως, ποὺ καὶ τὰ βουνὰ θὰ λειώσουν καὶ τὰ ποτάμια θὰ ξεραθοῦν καὶ οἱ θάλασσες θ' ἀδειῶσουν κι ὁ ἥλιος θὰ σβῆσῃ ὅπως τὸ καντήλι ὅταν σωθῇ τὸ λάδι του. Ὅλα φεύγουν σ' αὐτὸ τὸν κόσμo· ἓνα μένει, **ἡ βασιλεία τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ**. Αὐτὸς εἶνε **«χθὲς καὶ σήμερον ὁ αὐτὸς καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας»** (Ἐβρ. 13,8).

Πόσες γενεές –ὑπολογίστε–, πόσα χρόνια πέρασαν ἀπ' τὴν ἡμέρα ποὺ γεννήθηκε ὁ Χριστός! Ὅλα διαβαίνουν· κάλλη, δόξες, πλοῦτη, χρήματα. Πέρασαν τόσοι αἰῶνες, θὰ περάσουν

κι ἄλλοι. Τὰ πάντα θὰ μεταβληθοῦν· πόλεις, κράτη, νόμοι, συστήματα, νομίματα. Ὁ χάρτης θ' ἀλλάξῃ ἑκατὸ φορές. Ἄγνωστο τὸ μέλλον τοῦ κόσμου, ἓνα μόνο εἶνε βέβαιo· ὅτι **κανεῖς, ποτέ μὰ ποτέ, δὲν θὰ μπορέσῃ νὰ σβῆσῃ τὸ ὄνομα τοῦ Χριστοῦ**, ποὺ εἶνε ἡ παρηγορία καὶ σωτηρία τοῦ κόσμου! Ἄς πασχίζουμε οἱ ἄθεοι καὶ ἄπιστοι νὰ ἐξαλείψουν τὸ πρόσωπό του· ματαιοπονοῦν. Ἡ ἀπόπειρά τους θυμίζει κάτι ποὺ συνέβη στὴ Θεσσαλονίκη στὰ χρόνια τῆς κατοχῆς· ἓνας νέος, ἀπὸ τὴν πεῖνα καὶ ἄλλα δεινὰ ποὺ ἔζησε, ἔχασε τὸ μυαλό του, τρελλάθηκε· ἄρχισε νὰ τρέχῃ στὴν κεντρικὴ ὁδὸ καὶ σὲ μιὰ στιγμή φοβηθήκαμε ὅλοι, γιὰ τὸν εἶδαμε νὰ σκαρφαλώνῃ σὰν γατὶ πάνω σ' ἓνα στῦλο τοῦ ρεύματος κι ἀπὸ κεῖ νὰ φτύνη τὸν ἥλιο καὶ νὰ λέῃ, ὅτι θὰ τὸν σβῆσῃ! Ἔτσι εἶνε καὶ οἱ ἄθεοι· ὁ Χριστὸς εἶνε ὁ ἥλιος, ποὺ δὲν μποροῦν νὰ τὸν σβῆσουν μὲ τὰ σάλια τους.

Γενεές γενεῶν παρέρχονται. Ὑπῆρξαν παλαιότερα γενεές μὲ πίστι. **Ἡ δική μας γενεὰ εἶνε ἀμαρτωλὴ καὶ ἄπιστη**. Ἀπὸ τοὺς ἑκατὸ χριστιανούς οὔτε 2 ἐκκλησιάζονται, κι ἀπὸ τοὺς χίλιους οὔτε 1 ἐξομολογεῖται. Οἱ ἐκκλησιᾶδες μένουν ἀδειανές, κι ἄς σημαίνῃ ἡ καμπάνα. Αὐτὴ ἡ καμπάνα θὰ μᾶς δικάσῃ ἐν ἡμέρᾳ κρίσεως.

Καὶ πνευματικοὶ ὑπάρχουν γιὰ τὸ μυστήριό τῆς μετανοίας, καὶ διαφώτισις. Θὰ ἐξομολογηθῆς, θὰ πῆς τ' ἀμαρτήματά σου, θὰ πλυθῆς νὰ καθαρισθῆς, καὶ τότε θὰ πλησιάσῃς **«μετὰ φόβου Θεοῦ, πίστεως καὶ ἀγάπης»** (θ. Λεῖτ.).

* * *

Ἐπικρατεῖ ἐξαθλίωσις οἰκογενειακὴ, κοινωνικὴ καὶ ἐθνικὴ. Τί μέλλει γενέσθαι; Ἀρμόζει νὰ μᾶς πῆ ὁ Χριστὸς· **«Ἦ γενεὰ ἄπιστος καὶ διεστραμμένη»** (Ματθ. 17,17. Λουκ. 9,41). Κι ἂν ἐμεῖς τὸν ἀρνηθοῦμε, χιλιάδες καὶ ἑκατομμύρια -δισεκατομμύρια ἄγγελοι καὶ ἀρχάγγελοι τίς ἅγιες αὐτὲς ἡμέρες τοῦ ψάλλουν διαρκῶς μὲ χρυσὲς κιθάρες **«Δόξα ἐν ὑψίστοις Θεῶ καὶ ἐπὶ γῆς εἰρήνη, ἐν ἀνθρώποις εὐδοκία»** (Λουκ. 2,14).

Δὲν ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ μᾶς ὁ Χριστὸς, ἐμεῖς ἔχουμε τὴν ἀνάγκη του.

Ὅποιοι εἶνε **μαζὶ μὲ τὸ Χριστό**, αὐτὸς καὶ ἐδῶ θὰ ἔχῃ ζωὴ εἰρηνικὴ καὶ ἁγία, καὶ ἐκεῖ στὸν ἄλλο κόσμo θὰ ἔχῃ ζωὴν αἰώνιον· ἀμήν.

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΚΑ'
Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 1127²

Κυρ. μετὰ τὴν Χριστοῦ Γέννησιν (ΜΘ. 2,13-23)
26 Δεκεμβρίου 2021 (2004)

Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος
Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης

Νεώτεροι Ἡρώδες

Τὸ διάστημα αὐτὸ τοῦ Δωδεκαημέρου, ἀγαπητοί μου, ἔχουμε **συνεχῶς ἑορτές**. Στὶς 25 Δεκεμβρίου ἑορτάσαμε τὴ Γέννησι τοῦ Κυρίου, στὶς 26 (σήμερα) τὴν Σύναξι τῆς Θεοτόκου, στὶς 27 (αὔριο) τὴ μνήμη τοῦ πρωτομάρτυρος Στεφάνου. Καὶ στὶς 29 Δεκεμβρίου ἑορτάζουμε τὴ μνήμη τῶν 14.000 νηπίων ποὺ ἐσφαγίασε ὁ Ἡρώδης. Γιὰ τὸ γεγονός αὐτὸ θέλω νὰ σᾶς μιλήσω.

***

Ὁ Κύριός μας, ὡς Θεὸς ποὺ ἦταν, μπορούσε νὰ ἔρθῃ καὶ νὰ ἐμφανισθῇ στὸν κόσμον σὲ ἡλικία ὠριμῆ. Μὴ σᾶς φαίνεται αὐτὸ παράξενο· ἂν ὁ πρῶτος ἄνθρωπος, ὁ Ἀδάμ, ἐμφανίσθηκε σὲ μεγάλη ἡλικία, πολὺ περισσότερο ὁ Χριστός, ποὺ ἔπλασε τὸν Ἀδάμ, μπορούσε νὰ ἐμφανισθῇ σὲ ὅποια ἡλικία ἤθελε. Ἐν τούτοις γεννήθηκε ὡς βρέφος. **Γεννήθηκε ὡς βρέφος, γιὰ νὰ τιμῆσῃ τὰ βρέφη**. Ποιὸς φανταζόταν, ὅτι ἐκεῖνο τὸ βρέφος εἶνε ὁ παγκόσμιος βασιλεὺς!

Ἄφανής ἦταν ἡ γέννησι τοῦ Χριστοῦ στοὺς μεγάλους. Σὲ λίγη ἀπόστασι ἀπὸ τὴ Βηθλεὲμ ἦταν τὰ ἀνάκτορα τοῦ Ἡρώδη. Τί θὰ ἔκαναν ἄραγε ἐκεῖνη τὴ νύχτα στὸ παλάτι; Θὰ γλεντοῦσαν, θὰ διασκέδαζαν· καμμιά ἰδέα τοῦ μεγάλου μυστηρίου δὲν εἶχαν. **Ἀνάξιος ὁ Ἡρώδης** νὰ μάθῃ τὴν εἶδησι, ἔκανε τότε τὸ πρῶτο ...ρεβεγιόν (ὅπως πολλοὶ σήμερα κάνουν Χριστούγεννα χωρὶς Χριστό). Ὁ Χριστὸς δὲν εἰδοποίησε τὸν Ἡρώδη καὶ τοὺς ἄλλους μεγάλους· εἰδοποίησε τοὺς βοσκούς, τοὺς μικροὺς καὶ καταφρονεμένους. Κ' ἐνῶ δὲν ἀντελήφθη τὴν θεία Γέννησι ὁ Ἡρώδης ποὺ ἦταν τόσο κοντά, τὸ γεγονός ἀποκαλύφθηκε σὲ ἄλλες ἐκλεκτὲς ψυχὲς ποὺ κατοικοῦσαν πολὺ μακριὰ ἀπὸ τὴν ἁγία γῆ. Ἐγνώρισε τὸ μυστήριον στοὺς μάγους τῆς Περσίας, ποὺ ἦταν ἐπιστήμονες ἀστρονόμοι, μεγάλες διάνοιες. Αὐτοὶ εἶδαν στὸν οὐρανὸ τὸ λαμπρὸ ἀστὲρι, φόρτωσαν τὶς καμήλες δῶρα, περπάτησαν μέρες καὶ νύχτες, καὶ τέλος ἦρθαν καὶ προσκύνησαν τὸν Κύριον στὴ Βηθλεὲμ.

Πονηρὸς ὁμοῦς ὁ Ἡρώδης. Ὅταν προηγουμένως ἔμαθε πὼς ἦρθαν στὰ Ἱεροσόλυμα οἱ μάγοι, τοὺς κάλεσε καὶ κρύβοντας τὸ σκοπὸν τοὺς εἶπε, μόλις βροῦν τὸ νέο βασιλεῖα νὰ τὸν εἰδοποιήσουν νὰ πάῃ κι αὐτὸς νὰ τὸν προσκυνήσῃ. Ἀλλὰ οἱ μάγοι εἰδοποιήθηκαν νὰ φύγουν χωρὶς νὰ περάσουν ἀπὸ τὸν Ἡρώδη. Κι αὐτὸς, ὅταν κατάλαβε πὼς τὸν γέλασαν, «ἐθυμώθη λίαν», θύμωσε πολὺ (Ματθ. 2,16).

Ἦταν **ἀνόητος**. Φοβήθηκε πὼς θὰ χάσῃ τὴ βασιλεία; Ἦταν ὁμοῦς ἤδη τότε γέρος· μέχρι νὰ μεγαλώσῃ ὁ νεογέννητος Χριστός, νὰ γίνῃ εἴκοσι χρονῶν, αὐτὸς θὰ πέθαινε, θὰ ἔλειωναν καὶ τὰ κόκκαλά του. Ἀνόητος ἐπίσης, γιὰ τὴ βασιλεία τοῦ Χριστοῦ δὲν εἶνε ὅπως οἱ ἄλλες ποὺ στηρίζονται στὴ βία καὶ τὰ ὄπλα. Ἡ βασιλεία τοῦ Χριστοῦ δὲν ἔχει βία. Ὁ θρόνος τῆς εἶνε στὶς καρδιές, εἶνε βασιλεία αἰώνιος τῆς ὁποίας «οὐκ ἔσται τέλος» (Λουκ. 1,33· Σύμβ. πίστ.).

Ὁ Ἡρώδης, μοχθηρὴ ψυχὴ, ἐπνιξε μὲ τὰ χέρια του τὴν πρώτην του γυναῖκα, σκότωσε τὸν κουνιάδον του καὶ πολλοὺς ἄλλους, σκότωσε ἀκόμη καὶ τὰ παιδιὰ του, γιὰ νὰ μὴν τοῦ παρουν τὴν ἐξουσία. Γι' αὐτὸ ἦταν **λαομίσητος**.

Ἀλλὰ τώρα ἔφτασε στὸ μεγαλύτερον ἔγκλημα. Ἐγένετο **σφαγεὺς** 14.000 νηπίων, πιστεύοντας ὅτι μέσα σ' αὐτὰ θὰ εἶνε καὶ ὁ Υἱὸς τῆς Παρθένου. Ἀπέτυχε ὁμοῦς τὸ σχέδιόν του. Ἐνας ἄγγελος εἰδοποίησε τοὺς μάγους νὰ φύγουν ἀπὸ ἄλλο δρόμον στὴν πατρίδα τους, κ' ἕνας ἄλλος τὸν δίκαιον Ἰωσήφ νὰ φύγῃ στὴν Αἴγυπτον. Ἔτσι ὁ Χριστὸς ἔγενε ὁ πρῶτος πρόσφυγας.

Θυμωμένος ὁ Ἡρώδης διέταξε στρατιωτικὰ ἀποσπάσματα νὰ θερίσουν τὴν περιοχὴ τῆς Βηθλεὲμ. Ὅπως ἡ ἀλεποῦ μπαίνει στὰ κοττέτσια, ὅπως τὸ τσακάλι ἀνοίγει τοὺς τάφους, ὅπως ὁ λύκος ὀρμᾷ στὰ μαντριά, ἔτσι οἱ στρατιῶτες ἔμπαιναν στὰ σπίτια. Ἀρπαζαν τὰ βρέφη ἀπὸ τὶς ἀγκαλιὰς τῶν μανάδων, ποὺ θρηνοῦσαν, καὶ τὰ ἔσφαζαν μπροστά τους.

—**Ἄδικος ὁ Θεός!** θὰ πῆ κάποιος αὐθάδης.

Δέν ἔστειλενε ἕνα ἀστροπελέκι νὰ κάψη τὸν Ἡρώδη καὶ τὸ στρατό του;...

Ἄπαντῶ. Τὰ παιδιά αὐτὰ εἶνε μακάρια. Κι ὅσοι γονεῖς εἶχате παιδάκια καὶ πέθαναν μικρά, μὴν τὰ κλαίτε. Νὰ κλαίτε ἐκεῖνο τὸ γέρο, ποὺ ἔφαγε τὴν ἁμαρτία μετὴν κουτάλα ἀμετανόητος καὶ θὰ κἀνη βουτιὰ στὴν κόλασι.

–Μὰ τὰ 14.000 νήπια **ἔφυγαν ἀβάπτιστα...**

Ἦξι βαπτίστηκαν. Πῶς; Ὑπάρχουν δύο εἴδη βαπτίσματος· τὸ ἕνα στὸ νερὸ καὶ τὸ ἄλλο στὸ αἷμα. Τὰ νήπια τῆς Βηθλεὲμ βαπτίστηκαν στὴν κολυμβήθρα τοῦ αἵματος κ' εἶνε τώρα ἄγγελοι. Μακάρι νὰ ἦμασταν κ' ἐμεῖς ἀνάμεσα σ' αὐτά. Ἐγώ, ἁμαρτωλὸς ὅπως εἶμαι, ἐπιθυμοῦσα νὰ εἶμαι ἕνα ἀπὸ 'κεῖνα τὰ νήπια, ἀθῶος ν' ἀνεβῶ στὸν οὐρανό. Τώρα τί κάνουμε; Τὰ χρόνια περνοῦν καὶ φορτωνόμαστε νέα ἁμαρτήματα. Μακάρια λοιπὸν αὐτὰ τὰ παιδιά, οἱ μάρτυρες τοῦ Χριστοῦ, ποὺ μαζί μετὴν πρωτομάρτυρα Στέφανο βρίσκονται στοὺς οὐρανοὺς.

***

Ὁ Ἡρώδης σκότωσε 14.000 παιδιά. Σταμάτησε ἄραγε τὸ ἐγκλημα τῆς παιδοκτονίας; Ὁχι δυστυχῶς. **Καὶ σήμερα ὑπάρχουν Ἡρώδες.**

- Ἀπὸ Κυπρίους πρόσφυγες τοῦ Ἀττίλα μάθαμε, ὅτι ὅταν οἱ Τοῦρκοι μπῆκαν στὴν Κύπρο σκότωσαν γέροντες, ἀτίμασαν γυναῖκες, ἔσφαξαν καὶ παιδιά. Σ' ἕνα χωριὸ σκότωσαν μετὰ ὀπλοπολυβόλο ὀλόκληρη οἰκογένεια. Ὑστερα ἀπὸ τρεῖς μέρες ἄνοιξαν τὸ σπίτι καὶ βρῆκαν ζωντανὸ ἕνα μικρὸ παιδάκι. Πῶς ἔζησε; Τὸ ἔνστικτο τὸ ὤθησε νὰ πλησιάσῃ τὴ μάνα του, καὶ ἔγλειφε τὸ αἷμα ποὺ ἔτρεχε ἀπὸ τὴν πληγὴ τῆς. **Οἱ Τοῦρκοι** εἶνε νέοι Ἡρώδες.
- Ἀλλὰ πόσα παιδιά σκότωσαν αὐτοί; 50; 100; 200; 300;... Ἀκοῦστε τώρα ἕναν ἄλλο ἀριθμὸ καὶ θὰ φρίξετε. Κάθε χρόνο στὴν Ἑλλάδα σκοτώνουν 300.000 μικρὰ παιδιά! Ποιοὶ εἶνε οἱ φονιᾶδες τους; Εἶνε **γιατροί**, μετὰ ἄσπρες μπλουζες, ἐλεεινοὶ ἐκμεταλλευταί. Εἶνε ὅμως καὶ **γονεῖς** ἄσπλαχνοι, ποὺ ὀδηγοῦν ἐκεῖ τὰ βρέφη τους. Δύο εἶνε τὰ μεγαλύτερα ἁμαρτήματά μας, ἡ βλασφημία καὶ οἱ **ἐκτρώσεις**.

–Ἐσὺ ὅμως δὲν ξέρεις **τί στοιχίζει ἕνα παιδί.** Ποῦ νὰ βροῦμε λεφτὰ νὰ τὸ μεγαλώσουμε;...

Ψεῦτες! Ἔχετε χρήματα γιὰ τσιγάρα, ποτά, πολυτέλειες, αὐτοκίνητα, ρεβεγιόν, θεάματα, δηλαδὴ γιὰ τὸ διάβολο· γιὰ τὰ παιδιά δὲν ἔχετε. Μὲ ὅλ' αὐτὰ ποὺ ξοδεύονται γιὰ περιττὰ πράγματα, θὰ μπορούσαν νὰ συντηρηθοῦν πλῆθος παιδιά. Καὶ τώρα ἡ Ἑλλάδα παιδιά δὲν ἔχει, γηροκομεῖο κατήντησε. Ἦρθε πρὶν δύο μῆνες στὸ γραφεῖο μου ἕνας **στρατηγὸς** καὶ τὸ ρώτησα πόσα παιδιά ἔχει. –Δύο, μοῦ ἀπαν-

τῶ. –Βρὲ στρατηγέ, τοῦ λέω, μετὴν τόσο μισθό, μόνο δύο;... Ἦταν ταπεινός. –Μοῦ θυμίζεις τὴν ἁμαρτία μου, λέει, κι ἄρχισε νὰ κλαίῃ. –Γιὰτί κλαῖς, στρατηγέ; τὸν ρωτῶ. –Θυμήθηκα τὸν πατέρα μου, ἀπαντῶ. Εἶμαι ἀπὸ ἕνα χωριὸ τῆς Μάνης. Ὁ πατέρας μου φτωχός, σκάλιζε τὴ γῆ, κλάδευε ἀμπέλια, μάζευε ἐλιές, κ' ἔρριχνε τὰ δίχτυα στὸν Εὐρώτα νὰ πιᾶσῃ κανένα ψαράκι νὰ φᾶμε τὴν Κυριακή. Πόσα παιδιά, λέτε, γέννησε; –Ποῦ νὰ ξέρω, στρατηγέμου; –Δεκαπέντε· κ' ἐγὼ εἶμαι ὁ τελευταῖος! –Πῶς ἔγινε αὐτό; –**Πίστευε στὸ Μεγαλοδύναμο**, μοῦ ἀπαντῶ. Ὡ μεγαλεῖα τοῦ Θεοῦ! Ποιὸς περιμένε, ὅτι τὸ τελευταῖο παιδί τοῦ πάμπτωχου Μανιάτη θὰ γινόταν στρατηγός; Βγῆκε καὶ ἕνα βιβλίον στὸ Παρίσι ποὺ ὑποστηρίζει μετὰ ἐπιχειρήματα, ὅτι τὰ τελευταῖα παιδιά διακρίνονται, γίνονται ἐπιστήμονες, ἐφευρέτες, στρατηγοί, ναύαρχοι...

Μέσα στὰ πολλὰ παιδιά εἶνε ἡ εὐλογία. Ποῦ εἶνε τώρα οἱ **πολύτεκνοι**; Ἐξαφανίστηκαν...

Θὰ μοῦ πῆ κάποιος· Ποιὸς σ' ἀκούει; δὲν πᾶ νὰ φωνάζῃς... Κ' ἐσύ, ποὺ λὲς ἔτσι, δὲν ἀποκλείεται νὰ εἶσαι **ἔνοχος**. Ἄν κανεὶς εἶνε ἔνοχος, νὰ πάῃ νὰ βρῆ αὐστηρὸ πνευματικὸ, νὰ πῆ τὸ κρίμα του, καὶ ὅ,τι τοῦ πῆ ὁ πνευματικὸς νὰ τὸ κἀνη. Ἀλλιῶς θὰ χαθῆ, θὰ κολαστῆ. Δὲν τὸν σώζει τίποτε, ἂν δὲν μετανοήσῃ, κλαύσῃ καὶ πονέσῃ γιὰ νὰ βρῆ σωτηρία.

***

Ἀγαπητοί μου· ὅσοι δὲν ἀκοῦνε τὰ λόγια τοῦ Χριστοῦ τὰ σωτήρια, θὰ ἔχουν τὸ τέλος τοῦ Ἡρώδου. Ὁ Ἡρώδης ὕστερα ἀπὸ τὸ φόνο τῶν νηπίων ἔζησε μερικὰ χρόνια καὶ μετὰ ἀρρώστησε, ἔπεσε στὸ κρεβάτι. Κάλεσε γιατροὺς· πῆρε φάρμακα, μὰ δὲν πέτυχε τίποτε. Σκουλήκιασε, βρώμισε, κανεὶς δὲν τὸν πλησίαζε, καὶ πέθανε μέσ' στὴν ἀκαθαρσία. Τέτοιο ἦταν **τὸ τέλος τοῦ Ἡρώδου**. Ἀλλὰ τέτοιο εἶνε καὶ τὸ τέλος ὅλων ὅσοι πᾶνε κόντρα στὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ· θὰ γίνουν στάχτη. Καὶ κόντρα μετὰ τὸ Θεὸ πᾶνε ὅσοι σκοτώνουν τὰ ἀθῶα νήπια.

Τὰ ἀντρόγυνα αὐτὰ **ἄς μετανοήσουν** καὶ θὰ βροῦν ἔλεος. Γιὰτί ὅλους τοὺς συγχωρεῖ ὁ Θεός. Ἀλλὰ καὶ ὅλοι, ἀδελφοί μου, νὰ μετανοήσουμε. Καὶ **νὰ σκοτώσουμε τὸν Ἡρώδη!** Ὅλοι τὸν ἔχουμε μέσα μας. Ἡρώδης αἰμοβόρος καὶ ἀκάθαρτος, ποὺ τὸν ἔχουμε μέσα στὴν καρδιά μας, εἶνε **ὁ παλαιὸς ἄνθρωπος**. Ἄς τὸν φονεύσουμε λοιπὸν, γιὰ νὰ γεννηθῆ ὁ νέος ἄνθρωπος, ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός· ὃν, παῖδες Ἑλλήνων, ὑμνεῖτε καὶ ὑπερψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας· ἀμήν.

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**